

EN BYGNING VI VÆLTER PÅ VEJ MOD VOR DØD

Af Asger Aamund, den 30.9.19

Anders Fogh Rasmussens liberale trosbekendelse, 'Fra Socialstat til Minimalstat' fra 1993 var et opgør med den danske slavesjæl, der beredvilligt sælger sin frihed for et skålpund tryghed, men han leverer også opskriften på, hvordan vi får vendt kajakken og sætter samfundet tilbage på det rette liberale spor. Da Fogh Rasmussen overtog regeringsmagten i 2001, var han imidlertid klar over, at de politiske muligheder for at realisere minimalstaten lå milevidt fra virkeligheden i den bundfrosne danske socialstat, hvor flertallet af vælgerne stod uden for arbejdsmarkedet. Som i dag blev $\frac{3}{4}$ af borgernes indkomst konfiskeret af staten i form af skatter, gebyrer og afgifter. $\frac{3}{4}$ af alle vælgerne arbejdede for stat eller kommune eller var på overførselsindkomst. $\frac{3}{4}$ af Folketingets medlemmer var rekrutteret fra det offentlige eller organisationslivet.

Der var ingen liberal hjælp at hente fra hverken Socialdemokratiet eller Dansk Folkeparti, og Fogh Rasmussen måtte hælde den liberale revolution på møddingen. I stedet iværksatte han plan B, der helt frem til i dag er grundfjeldet i Venstreregeringernes politik: En borgerlig regerings mål blev nu at realisere den politik, der kan samle 90 mandater. Fogh Rasmussen var således kommet til den erkendelse, at det er bedre for Danmark, at det er en borgerlig regering, der fører socialdemokratiske fordelingspolitik, end hvis socialdemokraterne selv gør det. I hele Fogh Rasmussens regeringstid måtte han høre på ophidsede anklager om Danmark som social massegrav under den borgerlige ledelse. Politikere lader som bekendt ikke virkeligheden stå i vejen for deres holdninger, og realiteterne var dog også det modsatte. De offentlige udgifters niveau steg fra 440 milliarder kroner i 2001 til 520 milliarder kroner i 2010, en stigning på 80 milliarder kroner. Finansminister Claus Hjort Frederiksen kunne stolt udtale til DR, at "Udgifterne til det offentlige har aldrig været større, og antallet af offentligt ansatte har aldrig været højere".

Da Lars Løkke Rasmussen overtog statsministerposten i 2009, fortsatte den borgerlige regering loyalt og konsekvent Fogh-doktrinen: det er bedre at have magten og føre den forkerte politik end at sidde med den rigtige politik uden at have magten. Partiet Venstre sidder således med hovedansvaret for, at der ikke er ført liberal eller borgerlig politik i Danmark siden Poul Schlüters tid. Tværtimod er der under de borgerlige regeringer gennemført en række uhyrligheder til stor skade for det danske samfund. Fogh Rasmussen og Lars Løkke har i fællesskab ført Danmark fra at være en socialstat til nu at være en klientstat. Vores største importvare er nu klienter fra de varme lande, der koster 36 milliarder kroner om året, og sådan vil det være i mange årtier fremover. De borgerlige regeringer har været fast besluttet på ikke på nogen måde at provokere magthaverne i Berlin og Bruxelles og omdannede derfor Danmark fra en nation til et åbent landskab, da den sociale folkevandring skyllede op gennem Europa i 2015. Der sker stadig en betydelig indsigning af klienter, og den borgerlige påstand om 'en stram udlændingepolitik' er en vits.

De borgerlige regeringer nægter at forholde sig til den kendsgerning, at den omfattende internationale terrorisme er et produkt af den islamiske ideologi, ligesom Løkke-regeringen vendte ryggen til den systematiske forfølgelse af kristne overalt i de islamiske samfund. Det er borgerlig kernepolitik, at skabe rammer for erhvervslivet, der kan sikre fremtidig vækst og velstand. Det liberale Danmark har endegyldigt opgivet at gøre noget ved det dræbende skattetryk, men tilmed har indført brandbeskatning af vore iværksættere. Vores udsultede forsvar pynter heller ikke på den liberale karakterbog, ej heller den katastrofale sundhedsplatform og den betingelsesløse kapitulation over for det populistiske klimahysteri, der diletantisk sammenroder miljøet (som vi kan ændre til det bedre) med klimaet (som vi ikke kan ændre til det bedre). Jacob Ellemann Jensen må som venstres nye formand vælge mellem to veje at gå. Enten kan

han føre Venstre tilbage på det liberale spor, der leder frem mod en socialt ansvarlig minimalstat. Eller han kan fuldføre sine forgængeres linje og sammen med Socialdemokratiet gennemføre overgangen fra klientstaten frem mod formynderstaten. Det ender nok med det sidste. Venstre har gennem de sidste 20 år forladt sin ideologi og er blevet identisk med sin førte politik. Lars Løkke havde ganske ret i sit forslag om en SV-regering. De to partier imellem er der mere der binder, end der skiller.